

SØREN KIERKEGAARD

Imák

Újra eltelt egy év, Mennyei Atyánk! Köszönjük, hogy még tartott a kegyelmi idő, és nem ijeszt az sem, hogy ezzel az elszámolás ideje is közeleg; hiszen a Te irgalmadban vigaszra találunk. Új év áll előttünk új elvárásokkal, és valóban megtörtén, gondterhelten indulunk tovább, hisz nem tudjuk és nem akarjuk eltitkolni, hogy a múltban a szem gyönyörűsége elkápráztatott, a bosszú édessége tévútra csábított, a harag engesztelhetetlenné tett, és a hideg szív messze szökött Előled; és mégsem lépünk át egészen üres kézzel az új évbe, hiszen ezeket is magunkkal visszük: emlékeket a reszkető kételyről, mely nyugalomra talált, a csendes aggodalomról, mely elcsitult, a földre görnyedt elméről, mely újra felemeltetett, a boldog reménységről, mely meg nem szégyenült. Igen, és amikor elménk csüggedt pillanataiban erősíteni és bátorítani akarjuk magunkat a nagy emberek emlékével, akik a Te kiválasztott eszközeid, akik a nehéz támadásokban, a szív rettegésében is megőrizték szabad értelmüket, megtörhetetlen bátorságukat, a megnyílt ég látását, így akarjuk mi is megvallani hitünket azzal a bizonyossággal, hogy bár hozzájuk mérve a mi bátorságunk gyávaság, a mi hatalmunk tehetetlenség, azért Te mindig ugyanaz maradsz, ugyanaz a hatalmas Isten, aki megvizsgálja a lelkeket a próbatételben, ugyanaz az Atya, akinek akarata nélkül egy verebecske sem esik le a földre. Ámen.

*

Te Változatlan, kit senki és semmi meg nem változtathat! Változatlan a szeretetben, mely soha meg nem változhat Benned, s mely

---

Részlet a Koinónia Kiadó megjelenés előtt álló kötetéből.

Téged sem enged megváltozni, így szolgálva a mi javunkat: változatlanságod megtanít, hogy saját érdekünkben feltétel nélkül engedelmeskedve szavadnak nyugalmat találjunk és megpihenhessünk változatlanságodban! Nem olyan vagy Te, mint az ember, aki ha egy szemernyit is meg szeretne őrizni változatlanságából, nem birtokolhat túl sok mindent, ami megérintheti, hanem érinthetetlennek kell maradnia. Téged azonban végtelen szeretetedben minden megérint, még a csekélység is, melyet mi emberek jelentéktelennek látunk, és amely mellett érzéketlenül haladunk tova, a veréb nélkülözése is megindít, amit mi észre sem veszünk, egy ember sóhaja, mindez meghat Téged, ó Végtelen Szeretet: de semmi meg nem változtathat, ó, Változatlan! Ó, te végtelen szeretetben megindítható, érintsen meg imánk, áldd meg, hogy általa megváltozva a fohászokó összhangba kerülhessen örök akaratoddal, Ó, Változatlan!

*

Volt idő, Uram, amikor elárasztottál adományaiddal, és jótéteményed Téged juttatott eszembe: áldás volt. Aztán minden megváltozott, úgy tűnt, mintha semmi nem sikerülne; és mindig, amikor újabb balszerencse ért, arra gondoltam, hogy Te vagy a szeretet: ez még nagyobb áldás volt. Mert nem olyan a Te szereteted, mint a miénk, mert nekünk egymás iránti cselekedeteinkkel kell bizonyítanunk, hogy szeretünk Téged. Ó, nem, a Te szereteted fölötté áll minden bizonyítandónak: bármit is teszel velem – végtelen szeretet az. Mikor állok hát közelebb az igazsághoz, azt érezvén, Te vagy a végtelen szeretet? Aligha akkor, mikor segít a bizonyíték, ó, nem, hanem mikor anélkül is érzem, amikor nem tantétel, mely folyvást bizonyításra szorul, hanem életem alapja, melyet soha többé nem kell megerősíteni. Ó, de ha lelkem megfárad, Te nem hagysz engem tanújel nélkül.

*

Mennyei Atyánk! Nagy a Te végtelen országod, a Tiéd, ki az égitegek súlyát hordod és a világ erőit kormányzod a hatalmas úrban; megszámlálhatatlanok vagyunk, akár a homokszemcsék, kik Benned élünk és vagyunk. És mégis meghallgatod mindenek kiáltását, az emberét is, akit különös gonddal teremtettél; minden ember hívását meghallod, és nem zűrzavarként, és nem csupán egyesekét, mintha különbséget tennél köztük. Nemcsak a sokakért felelős hangját hallod meg, aki a többiek nevében úgy imádkozhatna, mintha közelebb állna Hozzád, csak mert magasra tört; és nemcsak azért, aki szeretteiért fohászokdik, mintha azzal kiváltképpen magára vonná figyelmedet, ő, aki annak az örömnél az előnyét élvezzi, hogy van kit szeretnie; nem, a legnyomorultabb, a legelhagyatottabb, a legmagányosabb ember szavát is meghallod a pusztában, a sokaságban. És ha a feledés mindenki mástól elszakította volna, és ha elszürkült volna a tömegben; ha már nem emberhez hasonló, hanem póre adat a népszámláláskor: Te ismered őt, Te nem feledted el, Te emlékszel

a nevére, Te tudod, hova rejtőzött, hova bújt el a pusztában vagy az arctalan tömegben; és ha félelem sötétjében ülne is, borzalmas gondolatokkal, elhagyatva, és szinte elveszítve az emberi beszédet: Te mégse feledted el őt, Te érted nyelvét, Te gyorsan megtalálod a hozzá vezető utat, gyorsan, akár a fény vagy a hang röpte; és ha késlekedsz, nem lassúság az, hanem bölcsesség; és ha késlekedsz, nem lassúságból teszed, hanem mert tudod, mily gyors a segítséged; és ha késlekedsz, nem kicsinyes fukarság az, hanem atyai előrelátás, amely a gyermek számára megőrzi és biztos helyen tartja a legjobbat a megfelelő pillanatilig. Urunk, Istenünk! Hozzád kiáltunk a szükség napjaiban; Neked mondunk köszönetet az öröm idején. Ó, szép köszönetet mondani, ha könnyen felismerhető, hogy Te jó és tökéletes adományt adsz, ha még az emberszív is kész rá, hogy megértse, és még a földi értelem is sietve helyesli; de még boldogabb akkor a hála, ha az élet sötét számadás, még boldogabb, ha a szív elszorul, ha a kedély borong, ha az áruló értelem mindent megkérdőjelez, és a csaló emlékezet mindent elfeledtet, amikor az önimádat iszonyodva borzad vissza, amikor az okosság ellenáll, ha nem is dacból, de kedvetlenségéből – még boldogabb ilyenkor köszönetet mondani Istennek; mert aki így ad hálát, aki szereti Istent, az ekképpen szólhat Hozzád, Ó Mindentudó: Uram, Te mindent tudsz, Te tudod, hogy szeretlek Téged.

*

Urunk, Istenünk! A világ minden teremtménye Rád néz fel és Tőled vár táplálékot; és Te megnyitod jótékony kezeidet, s gyönyörködve megelégedsz minden élőt. Meghallod az állat kiáltását, figyelsz az ember panaszára. Gondolataikban Hozzád is emelkednek: azok, akiknek sokat adtál azért, mert tudják, hogy minden Tőled származik, és hogy a bőség ki nem elégíthet, ha nem kíséri áldásod; azok pedig, kiknek keveset adtál azért, mert tudják, hogy a Te ajándékod nem lehet oly csekély, hogy áldásod által ne váljék bőséggé.

Hisz még a bűnbánatban is ott rejtőzhet a bűn utáni vágyakozás, ha a bűnbánat inkább szemlélődő-altató, mint öntudatra ébresztő jellegű.

*

Urunk, Istenünk, jobban ismered Te a mi bánatunkat, mint mi magunk. Tudod, milyen könnyen bonyolódik a félénk értelem éretlen, maga alkotta gondok hálójába; arra kérünk, adj nekünk bölcseséget, hogy átláthassunk ezek éretlenségén, és büszkeséget, hogy megvethessük ezeket a mindennapos, magunk alkotta gondokat; de arra is kérünk, hogy az Általad ránk mért szenvedést alázattal fogadhassuk kezedből, és adj erőt, hogy el is tudjuk viselni azt.

(Kerekes Mónika és Sáli Erika fordítása)